

PADOMJU DAUGAVA

LATVIJAS KOMUNISTISKĀS PARTIJAS CENTRĀLĀS KOMITEJAS
UN LPSR MINISTRU PADOMES LAIKRAKSTS JĒKABPILS TERITORIĀLĀS
KOLHOZU UN PADOMJU SAIMNIECĪBU RAŽOŠANAS PĀRVALDES ZONĀ

54 (2749)
22. gads

Otrdien,
1962. gada 18. septembrī

Maksā
2 kap.

UZVARĒTAIS

Kāds parasti mēdz būt brigadieris un lauku mehanizatora savstarpējo strīdu, pareizāk gan, skatīto pārrunu priekšmets? Laikam nemaldīsimies, ja teiksim, kā tādās reizēs runa ir par augstākām prasībām, ko uzstāda brigadieris — tūrumu pārvaldnieks, Biržu kolhoza brigadieris Reskājai un kombainierim Pēterim Rušīnam nesen tomēr iznāca samainīties parastajam lomām.

— Šini laukā, — norādīja b. Reskāja uz apmēram 2 hektāri lielu veldrē sagāzušos rudzu platību lielceļa malā, — tavs kombains nekā neizdarīs!

— Tā nopļausu, ka vārpiņas pāri nepaliks!

Atkāpās šoreiz b. Reskāja vispirms jau tādēļ, ka strīdēties tādās lietās ar kombainieri Rušīnu ir veltīgi. Viņa apņēmību un prasmi labi zina kolhoznieki.

Būtībā jau bija iemesls šaubām. Rudzi te nebija sagūlušī uz vienu pusi, bet gan uz trim. Stiebru garums sasniedza krietna vira augumu. Kombainieris Rušīns šajā mudžeklī iestūrēja smago mašīnu, nolaida hederu uz leju, sagriezās rudzu noguluma virzienā un, skatīties — pa slīpo transportieri sāka plūst nopļautā labība, lai kombaina kuļagregātā izbīdinātu smagi piebriedušo vārpu saturu.

— Bija ko noņemt, — atceras b. Rušīns. — Nācās manevrēt kā ar kuģi pa sabangotu jūru. Vajadzēja sasprindzināt visu uzmanību, lai ar katru pagrieziena druvā labību patiešām nopļautu, bet nevis tai pārsliedētu pāri.

Jā, Pēterim Rušīnam zem kājām nelīgajās kombains, nedraudēja nekādas briesmas, bet ciņa šoreiz bija par to, lai nepielautu zudumus. Nē. b. Rušīns negrib sev pierakstīt kaut kādus sevišķus nopelnus, viņš to uzskata par zemkopja goda pienākumu.

— Rudens tāds, list unlist, ja

nerikosimies enerģiski, aizies zudumā mūsu pūliņi.

Rudzi Biržu kolhozā, neraugoties uz šā gada untumaino klimatu, patiešām labi auguši. Birums no atsevišķiem laukiem sasniedz pat 18—20 centneru vidēji no hektāra. Arī mazāk padēvušies rudzi dod pa 12 centneru no hektāra.

Katra diena, ko vārpas nostāv uz lauka, draud ar zaudējumiem. Tāpēc jāsteidzas.

— Tikpat kā eksāmens jātur no jauna, — neliels smīns savēlās kalienā vīra sējā un viņa acu urbošam skatienam zūd ierastais asums. Tās draudzīgi dzirksteļo. Pirms desmit gadiem viņš beidza mehanizācijas skolu, bet tik sarežģītos apstākļos nākas strādāt pirmo reizi. Ticam. Vecie laudis līdzīgu slapjumu atceras tikai 1927. gadā, Pēteris Rušīns toreiz bija pusaudža gados.

Slapjums — kombainiera «ienaidnieks numur viens», ja tā varētu teikt. Kombains S-4, ko rūpnīca izlaida pirms 10 gadiem, un kas kopš tā laika kalpo šajā kolhozā, sekmīgi var pārvarēt arī šo šķērslī.

Ja buksē, b. Rušīns pie riepām piesien klucīšus un nemaz nenākas gaidīt traktora palīdzību. Riepās var arī palaist vaļīgākas, tad drošāk tiek uz priekšu.

Ja kombaina griežamā daļa labi tiek galā pat ar mitru labību, tad kuļmašīna nepavisam negrib ciest salijušos stiebrus, tai patīk sausums. Lūk, tas apstāklis arī visvairāk biedē kombainierus. Pēteris Rušīns, kā toreiz pirms 10 gadiem, kad vajadzēja izturēt valsts eksāmenus, sarežģītajos dabas apstākļos atradīs izeju. — Pļaut vajag un var arī slapju labību, — viņš teica saviem biedriem.

... Lietus tikko nolijis, bet melni padebeši vēstīja, ka ar to vien nepietiks. Nē, lielā mašīna nepiestāj, lēnām tā virzās uz priekšu un veselām slejām piemirkušu

stiebru ar dzeltenām lāsojošām vārpām nozūd kuļtrumuli. Sarežģītais uzdevums atrisināts vienkārši un labi. Kombainieris samazinājis atālumu no šneka pirkstiem līdz slīpā transportiera pieņemēja plankām. Līdz ar to masa vairs netinas ap šneku. Samazinot atstarpus no hедера dibena līdz pieņemēja šneka pirkstiem, novērsta arī masas sablīvēšanās iespēja. Vienīgi, kas kombaina darba spējas slapjos apstākļos limitē, ir graudu pārāk lielais mitrums. Tos tādā gadījumā grūti izkaltēt.

Šajā rudenī nopļauts ap 60 hektāru labības. Dīkā mašīna nav stāvējusi. Bet vēl daudz kas veicams. Šajās dienās jāpabeidz pļaut rudzus. Vēlākais pēc nedēļas nogatavosies arī mieži.

— Arī šajā rudenī domāju nopļaut vismaz 200—220 hektāru labības, — saka b. Rušīns.

Toties ar kombainu, ko vada Bropislavs Andžāns, nopļauts uz pusi mazāk. Tādās reizēs nevar neuzdot jautājumu — «kāpēc». To it kā nomanīdams, b. Rušīns lēni novēl: «Vajag jau būt gribai papūlēties.» Neērti runāt tā par savu biedru, ja pie tam viņš nav klāt, pats nedzird, vēl jo vairāk, kad veicams viens un tas pats darbs. Varbūt jūdzams, ka uz nepatīkamo jautājumu, kāpēc nopļauts otrreiz mazāk, nāksies mums atbildēt, iespējams, arī citu iemeslu dēļ, bet, kamēr runājam, otrais kombainieris nozuda no horizonta...

Viens strādā labi, augstāzīgi, prot cīnīties ar grūtībām, ir gatavs pamācīt, bet otrs dara kā pagādās... Bet kas atbildēs uz šo āķīgo jautājumu «kāpēc». Pirmrindnieku pieredzi nepietiek tikai ieteikt, bet tā acīm redzami jāievieš «disciplinārā» kārtā. To, ko iespēj b. Rušīns, var un vajag veikt arī citiem kombainieriem.

E. KOCĒNS

Lauku darbaļaudis!

Pirmrindas saimniecībās mehanizatori ar izdomu un radošu pieeju darbam arī sliktos apstākļos sekmīgi novāc ražu!

Mācīsimies no viņiem!

Ražas novākšanas, skābbarības sagatavošanas un ziemāju sējas kalendārs

uz šā gada 15. septembri

Labības novākšanā

PRIEKŠGALA

Kolhozs «Draudzība», kur nopļauti 802 ha un nokulti 281.
Kolhozs «Rīts», kur nopļauti 280 ha.
Kolhozs «Dubna», kur nopļauti 254 ha.
Seces padomju saimniecība, kur nopļauti 457 ha.

ATPALIEK

Kolhozs «Padomju Armija», kur nopļauti 92 ha, bet nokulti tikai 12 ha.

Kolhozs «Dzimtene», kur nopļauti 180 ha, bet nokulti 11 ha.
Atpaliek arī Vietalvas padomju saimniecība, kur nopļauti 134 ha un nokulti 39 ha.

Skābbarības sagatavošanā

PRIEKŠGALA

Kolhozs «Vienība», kur sagatavots 650 tonnu.
Kolhozs «Leņina karogs», kur sagatavots 620 tonnu.
Kolhozs «Sarkanais partizānis» un Kirova, kuros sagatavots pa 400 tonnām skābbarības.

ATPALIEK

Kolhozi «Padomju Armija», «Lidums», «Jāņupe», «Dzintars», «Rožkalns», kur uz 15. septembri vēl nav sagatavota neviena tonna skābbarības.

Ziemāju sēja

PRIEKŠGALA

Zasas padomju saimniecība, kur apsēti 166 ha, Seces padomju saimniecība, kur apsēti 136 ha, kolhozs «Leņina karogs», kur apsēti 100 ha ziemāju.

Atpaliecēji! Uzlabojiet darba organizāciju, labāko kolektīvu tempus arī jums pa spēkam!

Branga raža

Dubnas kolhozā no 260 hektāriem ziemāju uz 15. septembri jau bija nopļauti 254. Nokulti graudaugi 43 hektāru platībā, iegūstot vidējo bunkura ražu no hektāra 16 centneru. Nokultos graudus nekavējoties nogādā

saimniecības kaltēs otrajā un ceturtajā brigādē. Par to, lai kaltes strādātu nepārtraukti un lai izžāvētu graudus, gādā meistari Vitālijs Lāčkājs un Antons Stikāns.

Z. BABAKOVA

Astoņas tonnas dienā

Kolhoza «Komjaunietis» trešās brigādes laudis rudzus novākuši visā 40 hektāru platībā. Rudzu pļauja spraigi noris arī pārējās brigādēs, kur nopļauj ap 10 hektāru dienā. Vienlaikus ar rudzu novākšanu tos arī kuļ. Ik dienas strādā mehanizators Kārlis Bremze ar

kombainu SK-3 un Agaforijs Fomins ar kuļmašīnu. Ja laika apstākļi daudz maz atļauj, kuļšana noris ar pilnu slodzi un dienā izkuļ pāri par 8 tonnām graudu.

No 200 hektāriem ziemāju uz 15. septembri šeit novākti 140 hektāri.

Z. LIEPA

PARTIJAS DZIVE

Ar personīgo piemēru nepietiek

Kolhozs «Zelta vārpa» šai grūtā rudenī nav gluži atpalicēju skaitā. Rudzi te nopļauti visā 190 hektāru platībā, gandrīz trešā daļa no tiem nokulti, 30 hektāri apsēti ar ziemājiem nākošā gada ražai. Nesen izveidota brigāde lopbarības sagādei, kas diendienā vāc un skābē kukurūzu un lauka pupas. Ir rajonā saimniecības, kur ražas novākšana veicas daudz sliktāk.

Un tomēr nepaveiktu darbu arī šai kolhozā ir bez sava gala. Lūk, piektajā brigādē vēl 30 hektāru platībā uz lauka lietū nomelnējis stāv āboliņš. Abpus lielceļam stiepjas viens miežu masīvs pēc otra. Tiem vārpas jau nolikušas, un lauki prasās pļaujami. Bez 75 hektāriem miežu ir vēl arī citas kultūras, kas ar steigu jāvēc. Jākuļ rudzi, jāsej ziemāji. Kas gan var saskaitīt tos darbus, kas, biežoti lietavu aizkavēti, tagad steidz viens otru? Taču vismelākās bažas rada lopbarības sagāde. No 1712 tonnām rupjās lopbarības, kas kolhozam vajadzīgas, sagādātas 967. No vajadzīgā pusotra tūkstoša tonnu skābbarības ielikts tikai 160. Tas pašu pēdējo dienu veikums.

Ko tādos apstākļos dara kolhoza partijas pirmorganizācija, kā tā izvietojusi savus spēkus, kā mobilizē kolhoza ļaudis ražas novākšanai? «Zelta vārpas» partijas organizācijā ir 18 komunisti. Tas ir krietns spēks, kas daudz varētu palīdzēt kolhoza valdei un speciālistiem visu spēku un iespēju mobilizēšanā, masveida sociālistiskās sacensības izvērsēšanā.

Paši komunisti ražas novākšanā strādā labi. Lūk, pats pirmorganizācijas sekretārs trešās brigādes brigadieris Juris Kāršenieks diendienā no agra rīta līdz tumsai ir uz lauka pie saviem ļaudīm, prasmiģi kārto darbus. Pašaižlīdzīgi strādā mehanizatori, kuru skaitā ir četri komunisti, paraugu pārējiem rāda komunisti laukkopji bb. Anifonovs, Ivanovs un citi.

— Komunistu skaitā nav neviena, kas šais dienās izturētos vienaldzīgi pret ražu, visi strādā ar īstu degsmi, — saka Juris Kāršenieks.

Pirmorganizācijas sekretāram taisnība. Komunisti ir paraugs visos darbos. Bet vai ar to pietiek? Nē, ar to šodien ir par maz. Vajag mobilizēt visus kolhoza ļaudis, lai ātrāk novāktu ražu. Un šai ziņā saimniecības komunistiem jāizsaka

nopietns pārmetums. Pagājušo ceturtdien no rīta puses nelija, daudz varēja padarīt kolhoza tīrumos. Taču te šur, te tur varēja redzēt spēcīgus vīrus un jaunas sievietes, kas savos piemājas laucīnos mierīgi raka kartupeļus. Tiesa, lielākā daļa kolhozieku saprot, ka šoruden raža vārda istā nozīmē jāglābj, un strādā, neskaitot stundas. Bet aiz čaklo kolhozieku muguras slēpjas ne viens vien slaists, tādi kā Marija Veigure, Jūlija Milta un citi, kam šogad izpelnītas tikai 20—30 izstrādes dienas. Lūk, kur būtu istais darba lauks agitatoriem! Tomēr viņu balsi kolhozā tikpat kā nedzird. Pirmorganizācijas sekretārs paskaidro, ka agitāktievā esot 12 cilvēku, zina arī pateikt, kurā brigādē katrs norikots. Taču laukkopji vaļsirdīgi pastāsta, ka nekāda agitācijas darba neesot. Visu mūsu zemi savilpojusi ukraiņu kolhoznieces Nadeždas Zagladas vēstule. Par to «Zelta vārpas» agitatori varēja izraisīt sirsnīgu sarunu savā kolektīvā, radīt neiecietības atmosfēru ap sliņķiem. Taču šī lieliskā iespēja agitācijas darbā nav izmantota. Vēl vairāk — pat paši komunisti nav lasījuši Nadeždas Zagladas vēstuli. Patiešām neērti runāt par tādu vienaldzību, taču tā, diemžēl, ir. Agitatori nav sapulcināti jau divus mēnešus. Par kādu darbu tad var būt runa? Tā taču ir elementāra patiesība, ka agitatori jāveda, jāvirza viņu darbs, tikai tad viņi strādās rosīgi.

Kolhoza kantori karājas sienas avīze. Tai labs, aktuāls saturs, daudz satīras, taču tā runā par... siena pļauju, jo izdota jūlijā. Tātad partijas pirmorganizācija izlaidusi no rokām vēl vienu svarīgu darbaļaužu audzināšanas un mobilizācijas ieroci.

Juris Kāršenieks ir jauns pirmorganizācijas sekretārs — strādā pāris mēnešus. Pie tam viņš ir brigadieris. Protams, var strīdēties, vai lietderīgi bija ievēlēt par pirmorganizācijas sekretāru komunistu, kas aizņemts ar darbu pašā brigādē un kuram grūtāk pārredzēt visu kolhoza darbu fronti. Taču ja parādīta šāda liela uzticība, vajag to attaisnot. Ne viss jādara pašam — sekretāram ir 17 palīgu komunistu, ir komjaunatnes organizācija, ir vietnieks — kolhoza mehāniķis Jānis Caune, kurš agrāk pats bijis pirmorganizācijas sekretārs. Sekretāram pietiktu ar kontroli. Nelaime ir cita — komunisti

uzskata, ka pietiek ar personīgo piemēru, un principiāli neizturas pret visu darbu norisi. Ražas novākšanas gaitu pirmorganizācija sen nav apspriedusi. Papildpamaksa esot noteikta, cilvēki strādā — ko vairāk. Tā domā pirmorganizācijas sekretārs. Bet ja komunisti ar bezpartejisko aktīvu būtu kopīgi apspriedušies, ko varētu izdarīt labāk, tad nebūtu tāds stāvoklis, ka skābbarību gatavō bez salmu ekseļiem, ka kolhozā nemeklē iespējas palielināt skābbarības krājumus, bet domā tā: ieskābēs pupas un tos dažus hektārus kukurūzas, kur kaut kas izaudzis, nopļaus nenogatavojušos vasarājus, vēlāk lieliks kukurbišu lapas un cik tad būs, tik būs. Kartupeļu lakstu neesot, šī gada āboliņš izslīcis — vairāk nekā nevarot savākt. Negribas ticēt. Rezerves ir, tikai tās jāmeklē, kamēr vēl laiks to darīt. Ja komunisti pašam uztrauktos par ražas likteni, tad nebūtu arī tā, ka pēdējās talakas sarīkotas siena laikā. Tagad tās vēl vairāk vajadzīgas.

Nē, ar personīgo piemēru nepietiek. Vajag īstu, partējisku atbildību par savu saimniecību, par visa kolektīva darbu.

R. KĻAVA

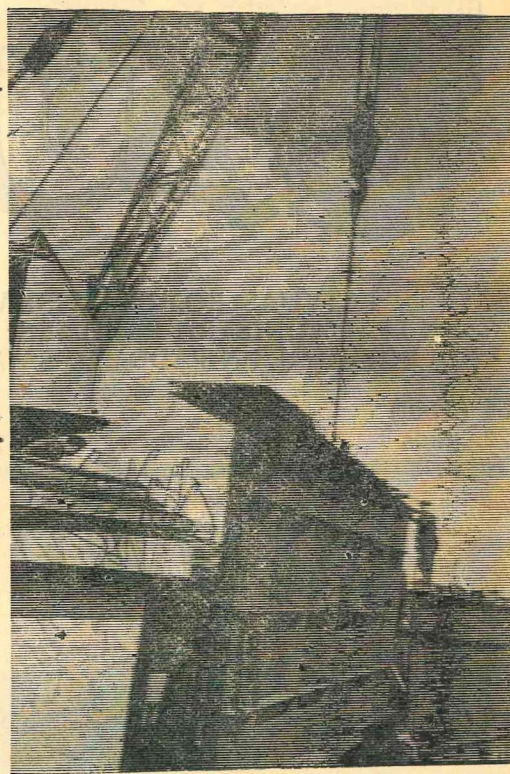

Attēlā: brigadieru bb. Jaņina, Semjonova un Tribocka ļaudis, kuri strādā pie tilta būves.

Drīz, pavisam drīz abas pilsētas daļas savienos jaunais tilts pār Daugavu. Tieši tādēļ celtniekiem

Tilts sniedz roku pāri Daugavai

Attēlā: tilta dzelzs konstrukciju uzstādīšana.

ūdens līmenis. Tas prasīja no b. Tribocka vadītās brigādes vīriem lielu piepūli, lai laikus uzstādītu papildus balstus, kuri nepieciešami dzelzs konstrukciju uzstādīšanai un montēšanai.

Lūk, beidzot uz balstiem parādās pirmās sekcijas, kuras montē bb. Jaņina un Semjonova kniedētāju brigāžu ļaudis. Čakli strādā kniedētāju brigādes locekļi bb. Alešauskas, Perstalis, montētāji bb. Salošņiks, Putāns, Piragas, Djačļevs un daudzi citi. Palicis pavisam nedaudz, un tilta dzelzs konstrukcijas būs uzstādītas. Tad sāksies ne mazāk atbildīgs darbs — tilta apdare.

No agra rīta līdz vēlām vakaram šeit nerimst darba duna. Celtniekiem jāsteidzas, jo viņi devuši vārdu Oktobra sociālistiskās revolūcijas 45. gadadienā atklāt tiltu kājniekiem. Tā būs brīnišķīga dāvana, par kuru celtniekiem pateiks simtiem Jēkabpils darbaļaužu.

Z. TILTIŅA

KOMJAUNATNES DZIVE

Spoži liesmo komjauniešu uguntiņa

Lietus nelija visu dienu. Kolhoza «Sarkanais karogs» pirmajā brigādē uz lauka nemitīgi dūca kulmašina. Jau novakars. Norietošās saules staros kvēlo sārtās jauniešu sejas. Jāpateidzas! Tādas dienas reti gadās, bet rudziem nedrīkst likt gaidīt. Kad apvārsnis nodzesis pēdējo staru, krēslā uzliesmo kombaina projektori. Vārbut dažam labam nolikusi mugura, piegurušas rokas, bet šovakar uz māju neviens nesteidzas. Vecais kombinieris Jānis Bronka smaida, vērojot jauniešu enerģiskās kustības. Vārbut šajā brīdī viņš atceras savu jaunību. Toreiz arī smeldza muskuļi pēc grūtā darbā pavadītās dienas. Bet tā taču bija saimnieka labība, saimnieka druvas. Tagad Jānis Bronka pats jūtas kā saimnieks, kā saimnieki jūtas visi, kas šovakar nemanīja saules rietu, kas nejauta, cik tagad pulkstenis. Kolhoza «Sarkanais karogs» komjaunieši visi kā viens apņēmušies strādāt tik ilgi, kamēr nokuls visu lauku. Vārbut, ka rītu atkal list.

Lietus uznāca jau naktī, kad visi talcinieki pēc paveiktā darba gulēja cieši aizmiguši. Tā nebija vienīgā reize, kad kolhoza komjau-

nieši rīkoja talkas, lai ātrāk paveiktu kādu steidzamu darbu. Neskatoties uz biežajām lietavām, viss siens un āboliņš savests šķūņos. Arī par to jāpateicas divdesmit triju komjauniešu darbīgajām rokām.

Otrdienā. Darbs druvas jau beidzies. Gaiņu astongadīgajā skolā ierodas jaunieši. Gaišajā klasē viņus sagaida skolotāja Emīlija Mivreniece. Sākas nodarbības neklātienē konsultāciju punktā. Starp solos sēdošajiem redzam arī vairākas pazīstamas sejas — Kseniju un Ninu Kuzminas, Mariju Zalāni un Ninu Bogdanovu, Jāni Turkupoli. Ja jau būt par paraugu, tad visur — tā nolēmuši kolhoza «Sarkanais karogs» komjaunieši. Tādēļ viņi labprāt vakaros mēro ceļu uz skolu, tādēļ dažreiz ilgi nenodzīst gaisma vienā otrā kolhoznieka mājā. Elektriskā spuldze uz sienas veido pār grāmātām nolikuša jaunieša ēnu.

Daži jaunie kolhoznieki zināšanas savā specialitātē papildina neklātienē tehnikumos. Pleskavas mehanizācijas skolā mācās kombinieris Pēteris Kuzmins, Republikāniskā neklātienē lauksaimniecības

tehnikumā audzēkne ir kolhoza grāmatvede Marija Geduša, Kandavā neklātienē elektriķa profesiju apgūst Andris Driksnis.

Pirmorganizācijas sekretāre Ksenija Kuzmina ilgi domāja, kāpēc dažas kolhoza meitenes, kas dzīvo un strādā no centra diezgan patālajā Vanagsilā, nevarētu pievienoties komjauniešu saimei. Un Ksenija aizgāja parunāt ar centīgo slaucēju Moniku Skrebeli.

— Labi, — teica Monika. — Es padomāšu. Kāpēc gan ne? Pie jums pulkā taču ir jautri.

— Te ir statūti. Nem, palasi. Iepazīsties, kādi ir katra komjaunieša pienākumi un tiesības. Neaizmirsti par šo jautājumu parunāt ar vecākiem!

Pēc kāda laika Ksenija Kuzmina atkal ieradās pie Monikas.

— Es... — meitene bija samulsusi un nevarēja pateikt visu, kas uz sirds.

— Kas ir, Monika? Tu statūts izlasīji?

— Jā... Bet es nevaru būt komjauniete.

— Kāpēc?

— Tad es nedrīkstēšu iet uz baznīcu... Bet mātē mani vienmēr ved līdzī...

Šie vārdi sāpīgi iedzēla Ksenijai. Līdz šim neviens pat nedomāja, ka kāds no kolhoza jauniešiem ir dievticīgs. Monika dzīvo tālu no

centra, reti atnāk uz jauniešu vakariem...

Komjaunieši nolēma neatstāt šo gadījumu neievērotu un palīdzēt Monikai atbrīvoties no reliģiskajiem māņiem.

— Mēs ticam, ka Monika būs mūsu rindās, — saka Ksenija Kuzmina, — esam bijuši pārāk neuzmanīgi pret to, kas notiek pašā mājās.

Gada laikā komjaunatnē uzņemti septiņpadsmit kolhoza jaunieši. Trīs jauni biedri iestājās 5. septembrī. Tās ir slaucējas — Jelena Polikarpova un Vera Mihailova, vetfeldšere Marija Ancāne. Drīz viņām izsniegs biedru kartes. Tas «Sarkanajā karogā» parasti notiek svinīgā vakarā ar koncertu un deļām.

Kolhoza klubā skan jauniešu balsis, liksmas, dzīvespriecīgas. Pilnā sastāvā ieradīs meiteņu ansamblis, latviešu un krievu dramatisko kopu dalībnieki. Te nav ne profesionālu diriģentu, ne režisoru. Kolhoza komjaunieši kopā ar kluba vadītāju Pēteri Kotānu radījuši īstu dzīvību pašdarbības laukā. Bieži vien viņi paši ir izpildītāji, paši vadītāji. Šeit klubā atkal sastopamies ar Kseniju Kuzminu, Fainu un Jelenu Polikarpovām, Ninu Bogdanovu, Valentīnu Turkupoli, Mariju Gedušu, Mariju Ancāni un ar daudziem citiem, kam vakara stundās patīk dziedāt, pasmierties, būt visiem kopā kā talķu laikā tīrumos. Vecākie kolhoznieki pašdarbībā ne labprāt piedalās, tādēļ pašu iestudētajā viencē-

lienā vecmāmiņas loma jātēlo jaunajai slaucējai Fainai Polikarpovai. Viņai gan ir tikai 17 gadu, bet meitene ne vien lieliski tiek galā ar vecmāmiņas lomu, bet ir arī labākā slaucēja kolhozā. Draudzīgā sacensībā viņa uzvarējusi savu dvīņu māsu Jelenu un jau diezgan pieredzējušo slaucēju Irīnu Mihailovu. Salīdzinot ar pagājušo gadu, Faina Polikarpova panākusi 642 kg lielu izslaukumu kāpinājumu no katras govīs.

Tagad komjaunieši galveno uzmanību veltī ražas novākšanai. Ar savu pašaižlīdzīgo darbu viņi rāda priekšzīmi visiem kolhozniekiem. Atzinīgus vārdus par kombinieri Pēteri Kuzminu, traktoristiem Jāni Turkupoli un Jāni Bebrī saka kolhoza priekšsēdētājs b. Beinarovičs. Kulšanas talkās aktīvi piedalās arī šoferi, krāvēji un kantora darbinieki.

— Paklau, Faina! Drīz Vērai būs dzimšanas diena. Ko uzdāvināsim? — Vajadzēs visiem kopā apspriesties.

Šādas sarunas kolhozā var bieži dzirdēt — te vienam dzimšanas diena, te kāds jāizveda uz skolu vai karadienestu. Tādos gadījumos visi komjaunieši sapulcējas, apsveic draugu ar dāvanām, ziediem, padejo, paliksmo. Un tādēļ nav jābrīnās, ka tik strauji audzis komjauniešu pulks kolhozā. Te valda biedriskums, draudzība, savstarpēja palīdzība gan darbā, gan atpūtā.

L. ZAKSS

LAUKU LAUDIS APSPRIEZ N. ZAGLADAS VESTULI

Lai darbs dotu visraženākos augļus

Man, vecam zemkopim, Nadeždas Zagladas vienkāršie vārdi ļoti gāja pie sirds. Tas, par ko viņa runā savā vēstulē, būtībā attiecas arī uz mūsu kolhozu. Cilvēks bez sirdsapziņas nevar dzīvot zemē, kurā ceļ komunismu. Kaut gan matos man sen jau sarmā sabirusi, solis vairs nav tik stingrs, taču gribas tagad no sirds visur pielikt roku vēl dedzīgāk, nekā tas bija jaunībā. Jāsaka, ka arī vēl citi gados vecie kolhoznieki ir centīgi palīgi ražas novākšanā. 71 gadu vecā Līze Cintiņa sēja kūlišus, lika statņus. Tagad viņa strādā pie rudzu kulšanas, gubojot salmus.

Kad tā palūkojos un padomāju, tad ar prieku jāsaka, ka mūsu kolhozs iet augšup. Līdz šim lielākā nelaime bija tā, ka jaunieši centās aizmukt prom no kolhoza pēc skolas beigšanas, vienalga, kādā darbā. Viņi uzskatīja zemkopja darbu par pazemojumu. Tā vairums laukopju esam palikuši mēs, vecie. Arī tagad vēl viens otrs nopenē lauku darbu. Tā, Ruta Gudrā izmainīja lauku āres pret apkalpotājas slotu un spaini Biržu internātskolā. Protams, katrs darbs ir godājams un vajadzīgs, taču apkopējas pienākumi nav piemēroti jauniešiem, kam tik daudz enerģijas un spēju, kas varētu vairāk labuma dot kolhozā. Mūsu saimniecībā ir daļa arī tādu kolhoznieku, kas, slēpdamies aiz ārsta zīmēm, izvairās strādāt,

vairāki jādūdzas, jābar, tomēr maz iziet darbā.

Varam priecāties, ka pēdējā laikā tomēr daudzi jaunieši sapratuši, cik svarīgi strādāt laukos, ieklausījušies savā sirdsbalsī un paliek uzticīgi zemkopja godam. Tā, lauksaimniecības tehnikumu beidza Jānis Rubulis. Viņš strādā kolhozā par putnkopēju, Aija Reskāja strādā cūku fermā. Čakli piedalās darbā Aina Ozola, daudzi jaunie traktoristi. Viņi visi papildina mūsu rindas vienotajā darba frontē.

Gribas tikai piebilst, ka vajadzētu katru darbu veikt tiešām pēc labākās apziņas. Man kādreiz sirds sāp, redzot, kā sastrādā vienu otru lauku pirms sējas. Lūk, arī tagad mūsu brigādē aboliņa lauks saarts, bet kā! Vietām velēna nav pat apvērsta kā pienākas, brūnajos lauka arumos zaļo veselās rindas. Vajadzēja traktoristam pašam paraudzīties, kā viņš apar, un padomāt. Varbūt priekšlobītājus vajadzētu pielikt vai kā citādi lemešus noregulēt, lai augsni apstrādātu kā nākas. No tā, kā sastrādājam augsni, taču atkarīgas ražas.

Strādājot vienā saimē, ikvienam jāpieliek roka, lai kopējais darbs dotu visraženākos augļus.

KĀRLIS BROKLENS,
Biržu kolhoza kolhoznieks

Varētu veikt daudz vairāk

Ne vienu reizi vien esmu domājis kavēties pie dažām mūsu kolhoza dzīves parādībām, izvirzījis pats sev jautājumus un meklējis vispareizāko atbildi un izskaidrojumu tiem. Ne katreiz mēs rīkojamies un izdarām saimniecībā visu tā, kā patiesībā pēc sirdsapziņas to vajadzētu veikt.

Manas domas saskan ar Žitomiņas apgabala kolhoza «Pirmais Maijs» posminieces Sociālistiskā Darba Varones Nadeždas Zagladas viedokli, proti, ka bez darba, bez sirdsapziņas nevar dzīvot.

Ja paraugamies mūsu brigādes darba ritmā, nevaram ar tīru sirdi teikt, ka, lūk, vairāk veikt nav iespējams. Strādājam. Taču varētu padarīt daudz vairāk, ja visi kolhoza tirumā strādātu tā, kā to prasa zemkopja gods un sirdsapziņa. Mūsu 5. brigādes laukopis Andrejs Rāviņš tiešām vārda pilnā nozīmē kopus lietā ieliek visus savus spēkus, sirdsdegsmi. Nevienas darbs viņam nav pelāms, katrs jāpadara labi. Andrejs Rāviņš vienmēr izdomā un iesaka darba gaitā vienu vai otru pasākumu ražas novākšanā, tādējādi ietaupot dārgo laiku. Viņš nekad negaida brigādes jaunu rīkojumu, ja kaut kas traucē veikt uzdotu, bet nekavējoties ķeras pie cita darba. Viņam tūlīt seko arī citi kolhoznieki, kuri strādā kopā ar viņu. Tādu cilvēku brigādē nav mazums.

Tomēr ne visi mūsu brigādē domā un rīkojas tā kā b. Rāviņš. Ar disciplīnu nevaram lepoties. Lūk, nesen mums bija brigādes sapulce tieši par darba disciplīnu, kurai pašreiz tik grūtajos ražas novākšanas apstākļos jābūt teicamai. Taču uz šo sanākumi bija ieradusies tikai tie kolhoznieki, kuri apzinīgi ik dienas strādā tirumos, ievācot jau no šā gada maizi, kamēr kūtrie, sava labuma meklētāji tā arī neieradās.

Ir mums brigādē, par nožēlošanu, vēl tādi ļaudis, kas domā un dara citādi nekā b. Zaglada. Lūk, mūsu kolhozniece Pelageja Lagutkina maz strādā brigādes laukos, toties čakli rušinas piemājas zemītē, apkopj personīgo gotiņu. Aicināta strādāt, atbild: «Es neiešu un cauri, ko jūs man varat padarīt!» Arī Jevgeņija Madalāne daudz jālūdz, lai pa dienai izietu darbā. Lienei Čupitei arī neatliek laika strādāt saimniecības darbos, jābrauc uz tirgu pilsētā. Akulīna Borsā, kurai tikai 34 gadi, tātad sieviete pašos spēka gados, kolhoza darbos izzājusī tikai nedaudz dienu.

Ja nu tā darītu visi kolhoznieki? Kas tad saražotu pārtikas produktus strādniekiem un izejvielas rūpniecībai? Šim slinkajām kolhozniecēm ir visas tās pašas priekšrocības, kuras bauda citi kolhoznieki — zeme, govīs, aitas, cūkas, putni. Ta-

ču viņas pretim kopus lietā nedod neko. Un viņas, diemžēl, nav vienīgās, kuras izmanto gan kolhoza priekšrocības, gan pilsētu strādnieku saražoto produkciju, dzīvojot uz citu cilvēku pūliņu rēķina kā trani bišu stropā.

Ja visi strādātu un domātu, Na-

deždas Zagladas vārdiem runājot, pēc labākās sirdsapziņas, cīnītos par mūsu kolhoza augšupeju, mēs būtu daudz vairāk paveikuši.

Tāpēc, biedri, turēsim augstu savu zemkopja godu!

PETERIS LUKASEVIČS,

kolhoza «Nākotne» brigadieris

Kā strādāt ar kombainu SK-2,6 liela mitruma apstākļos

Lai nodrošinātu SK-2,6 darbu augsnes ar palielinātu mitrumu, nepieciešams samazināt tā atsevišķo mezglu grimšanas iespējas.

Par cik praksē novērots, ka zem hедера griežējaparāta (sevišķi, ja hederis grimst augsnē) sakrājas zeme un nopļautā masa, kas traucē kombaina virzīšanos uz priekšu, Lauksaimniecības produktu ražošanas un sagādes ministrija ieteic izgatavot speciālu plati. To pagatavo no 6 milimetru bieza parastā dzelzs skārda un piestiprina zem hедера ar piķu skrūvēm (skat. zīm. fig. 1). Otru plates galu piestiprina pie hедера nesējgalda ar leņķa dzelzi. Plates platums jāizvēlas ar tādu aprēķinu, lai pa to slidētu slīpā transportiera lāpstas.

Piestiprinot plati, jānoņem

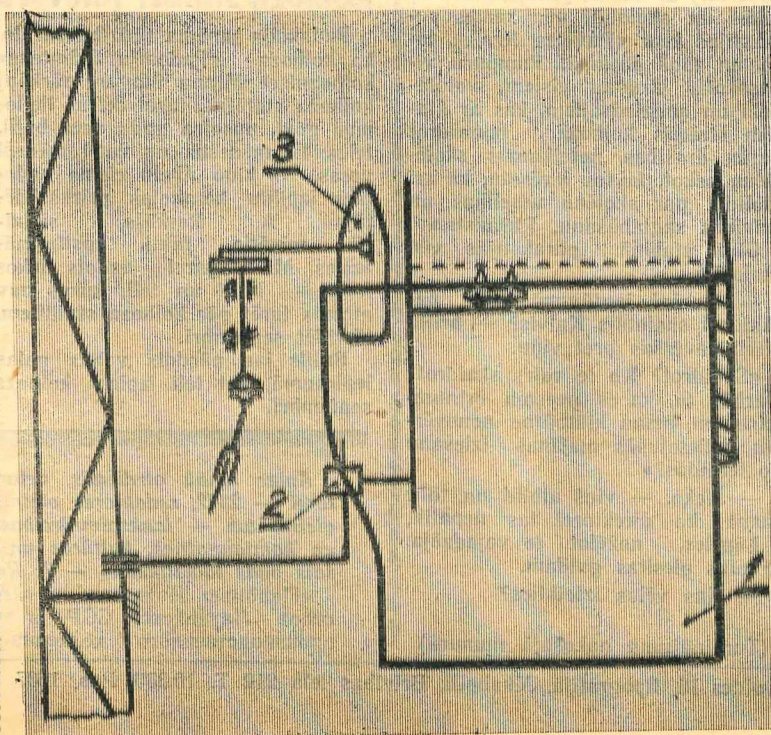
kombaina hедера kreisā atbalsta plate (figūra 3), un atbalsta rullītis (fig. 2) nostādāms visaugstākā stāvoklī. Pašu hederu nostāda «peldošā» stāvoklī.

Šāda plate pasargā griežējaparāta apakšējo daļu no bojājumiem, novērš zaļās masas sablīvēšanos zem hедера, kā arī pasargā hederu no grimšanas augsnē. Sevišķi mitrās augsnēs kombains jāagregatē ar DT-55.

Zaļās masas transportam jāizmanto skārda plates, kurām uzmontē virsū kravas kastes. Aizsargplati var pasūtīt izgatavošanai Lauktechnikas Jēkabpils rajona nodaļā.

V. KROMIŅS,

Jēkabpils teritoriālās kolhozu un padomju saimniecību ražošanas pārvaldes galvenais inženieris

Sēklas graudu kaltēšanas režīms

Sēklas graudu kaltēšanas tehnoloģija ir savādāka nekā pārtikas labībai. Sogad ievāktu graudu mitrums rajona saimniecībās ir 25—45 procenti, tādēļ sēklas uzglabāšanai un kaltēšanai jāvelti liela uzmanība. Stingri jāseko, lai mitrie sēklas graudi nesāktu bojāties pirms žāvēšanas procesa. Graudiem vispirms ar «Triumfa» palīdzību jāatdala salmi, pelavas, augu atliekas un citi piemaisījumi, kas sekmē karšanu. Pēc tam sēkla jāizvieto ne biežākā sabēruma slānī par 20 centimetriem un atkarībā no mitruma pakāpes jāpārlāpsto 5—8 reizes diennaktī. Nekaltētus graudus nedrīkst glabāt maisos un biežā slānī. Konstatēti daži gadījumi, kad graudi liela mitruma un zaļo augu daļu piemaisījuma dēļ karst jau kombainu bunkuros, tā-

pēc nav jāgaida, kamēr bunkura tilpne pilnīgi piepildās, bet graudi no bunkura jāizvāc pakāpeniski.

Lielas nezālainības un mitruma (mitrums 35—45 proc.) dēļ atsevišķos gadījumos pirms kaltēšanas ļoti apgrūtināta graudu attīrīšana. Tādās reizēs graudi obligāti jāattīra pēc pirmās kaltēšanas, un kaltēšana jāturpina, ievērojot stipri paaugstināto mitruma saturu, graudi uzglabāšanai jākalē trijos paņēmienos. Izņēmums var būt ziemas kvieši un rudzi, kuru izlietos sējai rudenī. Šos graudus var kaltēt divos paņēmienos. Nav jācenšas ziemāju sēklu, kuru izlietos sējai, izkaltēt līdz 15 procentu mitrumam. Šo graudu mitrums var būt līdz 18 procentu.

Zemāk norādīts sēklas graudu kaltēšanas režīms.

Kultūra	Mitrums līdz kaltēšanai	1. kaltēšanas paņēmieni		2. kaltēšanas paņēmieni		3. kaltēšanas paņēmieni	
		Siltumnesēja temperatūra pēc C	Pielaujamā graudu temperatūra pēc C	Siltumnesēja temperatūra pēc C	Pielaujamā graudu temperatūra pēc C	Siltumnesēja temperatūra pēc C	Pielaujamā graudu temperatūra pēc C
Kvieši	Līdz 27 proc.	40—50	25—30	50—60	30—35	—	—
Rudzi	Vairāk par 27 proc.	40—50	25—30	50—60	30—35	60—70	40
Mieži	Līdz 27 proc.	35—45	20—25	45—55	25—30	—	—
Auzas	Vairāk par 27 proc.	35—45	20—25	45—55	25—30	55—60	35
Griķi	Līdz 27 proc.	35—40	20	45	25	—	—
Zirņi	Vairāk par 27 proc.	35—40	40	45	25	55	35
Viķi							
Pupas							

Kaltējot sēklas ar paaugstinātu mitrumu, temperatūru nedrīkst strauji pacelt, jo tad sasprāgst miziņa un tiek sarauts diglītis.

Pēc katra kaltēšanas paņēmiena sēkla jāatdzesē. Sevišķi stingri jāraugās, lai pākšaugu sēkla no viena kaltēšanas paņēmiena līdz otram atdzesētos 4—6 stundas. No- beidzot kaltēšanu, sēklas jāatdzesē un tikai tad tās var sabērt apcirkņos. Atdzesējot sēklas jāizliek ne biežākā sabērumā par 30 centimetriem. Meistaram—kaltētājam jāievēro zināmi noteikumi. Stingri jāievēro temperatūras režīms, kas paredzēts dažādu kultūru sēklām atsevišķos kaltēšanas paņēmienos.

Sistemātiski ik pēc 2 stundām kamerās, kur plūst karstais gaiss, jānoņem sēklu paaugsts graudu temperatūras noteikšanai. Paraugu noņem kastītē, kuras izmēri 10x10x 20 cm. Rūpīgi jāseko, lai graudu plūsma šāhtā būtu vienmērīga. Sistemātiski, ne retāk kā divas reizes stundā no izvadmehanisma ar metāla krukīti jāiztīra sakrājušies netīrumi.

Ja konstatē, ka sēkla pārkarst atsevišķos jumtiņos vai plauktos, kaltētājam jāiztīra izvadmehanisms un jāpārbauda, vai šahtas iekšpusē nav sakrājušās sēklas. Iespējami arī bojājumi jumtiņos vai plauktos. Ja viss kārtībā, bet sēklu pārkaršana turpinās, tad caur izvadmehanismu jāizlaiž lielāks sēklu daudzums un jāpazemina siltumnesēja temperatūra par 3 līdz 5 grādiem Celsija.

Par nožēlošanu, daļu no šiem nosacījumiem pirms kaltēšanas un kaltējot nav ievērojuši kolhozu «Nākotne», Sudrabkalna, Viesītes, «Dzintene», kā arī Neretas padomju saimniecības kaltētāji un agronomi. Tāpēc šajās saimniecībās daļa ziemāju sēklas zaudējusi digtspēju. Katram agronomam sistemātiski ik dienas jākontrolē sēklu kaltēšanas un uzglabāšanas gaita, jānodrošina, lai kaltes strādātu nepārtraukti visu diennakti.

DZ. VITOLA,
sēklu kontroles laboratorijas vadītāja, agronome

Novāc labību un sēj ziemājus

Kolhozs «1. Maijs» rudzu plauju pabeidzis visā 161 hektāra platībā jau pirms nedēļas. Pašlaik laukopji beidz plaut ziemas kviešus. Reizē ar ziemāju novākšanu tos arī tūlīt izkuļ. Uz 17. septembri bija nokulti 145 hektāri ziemāju. Ik dienas pie kulšanas strādā mehanizatori Roberts Saulītis un Jānis Zinovičs ar kuļmašīnu «Imanta» un kombainieri Anatolijs Semjonovs un Imants Krastiņš, kuļot stacionāri.

Šā gada laikā apstākļi ielīdzinājuši labības novākšanu, tāpēc tā sakrīt ar sēju. Nākas sēt arī ar rokām. Tā, pašlaik pirmajā brigādē sēj Aleksandrs Semjonovs un Francis Tervis, ceturtajā Paulis Griekšers un Frīcis Grantiņš. Trešajā brigādē mehanizators Vilnis Eihmanis sēju veic ar traktoru DT-54. Uz 17. septembri bija apsēti ap 100 hektāri rudzu.

Z. DRUVINIECE

PAR GAUMI STRĪDAS...

Par cilvēka gaumi var spriest pēc tā, kā viņš izsaka savas domas, kādas grāmatas lasa, kādas dziesmas, izrādes un filmas viņam patīk, kā iekārtota viņa māja, kā gērbjas, vārdu sakot, gaume nosaka cilvēka dzīves stilu. Jautājums par gaumi ir nopietns. Gaumi vajag audzināt, par gaumi vajag strīdēties.

Sajā nolūkā rajona bibliotēka 19. septembrī rīko tematisku vakaru — disputu «Par gaumi strīdas».

Par ko te strīdēties? Vai tad šajā ziņā pastāv kādi noteikumi, likumi? Vienam patīk gērbties tā, otram citādi... Un vai vispār var strīdēties par gaumi? Jā, protams, var! Un ne tikai var, bet vajag to darīt! Ja sakām, ka par gaumi nepieciešams strīdēties, runa, protams, nav par to, ka vienam garšo ķiršu ievārijums, bet otram aknu pastēte, ka vienai meitenei patīk gaišmatāini zēni, bet otram tumšmatāini. Šādos gadījumos tiešām nav par ko strīdēties. Tā ir katra personīga dārišana.

Gaume ir cilvēka priekšstats par skaisto, viņa prasme izraudzīties sev apģērbu, iekārtot un izdaiļot dzīvokli, un beidzot, viņa izturēšanās pret citiem cilvēkiem, viņa uzvedība.

Runājot par apģērba izvēli, jāsaka, ka cilvēka gaume šinī ziņā ir atkarīga no modes, kas valda attiecīgajā sabiedrībā. Tas nenozīmē, ka akli un paklausīgi jāseko katrai jaunai modei. Pats galvenais tomēr, lai ikviens izvēlētos tādus tērpa modeļus un toni, kas piemēroti viņa ārienei, dabiskajam dotībām. Sievietes tērpam jābūt pieskaņotam auguma līnijām, jāpasvītrot dabiskā grācija, kustību un formu viļņi. Pareizi veidota laba gaume palīdzēs ikvienam izvēlēties savām materiālajām iespējām un ārējām dotībām piemērotu modeli un pateiks arī priekšā, kāds

audums šim modelim vispiemērotākais. Sabiedrības labāko un kulturālāko cilvēku gaume māca uzskatīt par skaistu visu to, kas padara patīkamāku mūsu mājas iekārtojumu, mēbeles un tā tālāk. Bezgaumība agri vai vēl ietekmē cilvēka pasaules uzskatu. Ne velti mēs nīstam mietpilsonisko gaumi. Mēs esam par mājīgumu. Visiem, sevišķi meitenēm, namamatēm ieteicams padomāt par to, kā padarīt dzīvokli mājīgāku. Briesmīga ir banalitāte, kas aicina cilvēku norobežoties ar tilla aizkaru, ģērānu un patafona palīdzību, aplimēt sienas ar Krimas bildēm, apkraut kumodi ar ģipša ziloņiem, kas it kā nesot laimi, pieblīvēt istabu ar papīra puķēm, lupatu dekšiem, spilveniem un izšuvumiem — ar visiem tiem krāniem, kas it kā radot komfortu, bet ko iecienījuši putekļi un blaktis.

Gaumes veidošanā ļoti liela nozīme ir mūzikai. Bet, ak vai! Atkal jāaskaras ar to, ka arī muzikālā gaume pie mums vēl visiem nav izkopta... Daudz meiteņu stundām ilgi sēž pie patafona, uzliekot arvien vienu un to pašu «sirdi satricinošo» plati, kas atskaņo kādu dzeza gabalu. Diendienā klausīties vienus un tos pašus banālos šlāgerus un nekad neapmeklēt nopietnu koncertu — tas ir tas pats, kas labprātīgi kļūst kurlam. Vajag, var un ir vērts klausīties kā labu dzezu, tā labu estrādes mūziku. Un dejot arī vajag.

Ar visu to jūs varēsiet iepazīties, piedaloties debatēs un pastīdēties par gaumi, ja apmeklēsiet šo tematisko vakaru. Par apģērba gaumīgumu, apģērba modeļu demonstrēšanu rūpējas šūšanas un piegriešanas kursu vadītāja Bajāre. Kā gaumīgi iekārtot dzīvokli, skaisti dejot? Arī par to jūs uzzināsiēte disputā «Par gaumi strīdas».

D. RUDZITE,
rajona kultūras nodaļas inspektore

ERIKS TAUNS

Nomaļā fermā

Lai nokļūtu otrās brigādes cūku fermā, mēs atstājam «gaziķu» grumbuļainu lauku ceļmalā; bet paši dodamies pa šauru lauku taciņu, kuru jau klāj rudens dubļi. Par piebraukšanu pat ar kravas automašīnu šeit nav ko domāt. Tikai ar lielām grūtībām te izbrauc pajūgi. Tā ir viena no attālākajām un nomaļākajām Mežāres padomju saimniecības cūku novietnēm. Izņemot brigādieri, zootehniķi un direktoru, citi ciemiņi reti apmeklē šo meža ieloka ieskauto novietni.

Toties paša šīs fermas saimnieka Pētera Pavlova vārds saimniecības ļaudīm nav svešs. Viņu vienmēr min labāko lopkopju vidū. Lopkopības fermā b. Pavlovs strādā tikai otro gadu, tomēr arī šajā neilgajā laikā sprīdi jau paspējis iemīlēt savu profesiju.

Aizvadītajā ziemā viņam uzdeva kopt 85 vienmetiena vaislinieces. P. Pavlovs ieguvis 508 sivēnus, bet 62 vaislinieces pēc sivēnu saņemšanas nobarotas un nodotas valstij. Septiņgades ceturtā gada saistības iegūt vismaz 6 sivēnus no katras vaislinieces P. Pavlovs sekmīgi pilda. Viņa koptie dzīvnieki labi attīstās un pieņemamas svarā. Čaklais cūkkopis daudz interesējas par lopkopības pirmrindnieku, it sevišķi izcilā cūkkopēja A. Bārtuļa darba metodēm, un ko vien iespējams ievieš savā fermā. Cūkas tiek turētas vasaras nometnē. Svaigais gaiss, ganības, zaļbarība labvēlīgi ietekmē dzīvnieku organismu, uzlabo ēstgribu.

P. PLUŠS

Diploms ar izcilību

STASTS

(1. turpinājums)

Šoferis kļūst nepacietīgs. Rītā darba diena. Varbūt skolotājs paliksot tepat?

Nē! Te viņu nepatur. Meitenei galvā brūce, iespējams smadzeņu satricinājums, un viņi vēl to kratiņus kravas mašīnā. Viegprātība! Viņam, skolotājam, taču jāatbild par saviem audzēkņiem.

Kad nelaime kļāt, tad meklējam mūs un lūdzaties, bet agrāk? Nē, agrāk jūs nedomājat, kas var notikt, — skarbi nobeidz ārsts un aiziet.

Tagad mašina drāžas ātri, un brīžiem Konrāds vēlas, lai asā likumā tā ieskrietu grāvi, atdurtos kokā, no tilta ievēltos upē... Vienalga kas, lai tikai nevajadzētu skatīties cilvēkiem acīs, ziņot skolai... Ārsta pārmetums vēl vienmēr griežas ausīs.

Bet šoferis ir sava amata meistars un mašīnu neskartu aizvada līdz galam...

Otrā rītā zemi klāj salna. Slīd kājas uz apsarmojušās zāles, kad Konrāds iet uz kantori zvanīt direktorei...

Dažas stundas vēlāk laukumā piestāj skolas automašīna. Mazs un apaļš no kabīnes izveļas Asnītis, ilgi un sirsnīgi krata Konrādam roku:

— Tad pats arī rauļies līdz ar visiem? Kā tad, kā tad, tagad jau pedagogija laikam tā māca. Kas tad ar to meiteni noticis?

Konrāds stāsta. Asnītis klausās un atmet ar roku.

Nieki, Mazs nelaimes gadījums. Darbā. Katram var gadīties. Kā saka, nekas negadās tam, kas neko nedara. Bet pie mums gan tā: vienmēr jāatrod vainīgais un jāso da ar visu likuma bardzību. Šinī gadījumā vainīgais būsi tu — rausies tikai mašīnā un brauc uz skolu — tur tevi tiesās. Aizej koferi paņemt!

— Vai tad mani vairs nelaidīs atpakaļ?

— Laikam jau nē. Tev jau klasi nevar uzticēt. Nobendēsi visus, — viņš runā, un Konrāds nesaprot — Asnītis pats tā domā vai atkārtoti cita vārdus...

Pedagoģiskās padomes sēde sākas sešos. Dienas kārtībā: skolotāja Kalvja personīgā lieta. Skolotājs Kalvis — Konrādam nebija ne jausmas, cik oficiāli tas skan no di-

rektora mutes. Viss laiks pēc nelaimes gadījuma viņam pagājis kā jaunā murgā, tagad direktore brīļu salta spīdums, asā balss viņu pamodina. Viņš klausās un pamazām sāk apjēgt, cik smagi noziedzies: jāvis klasi sašķelt divās daļās, neizskaidrojot bērniem un nepieprasījis ievērot darba drošības noteikumus, nebūjis klāt notikuma vietā un neaizkavējis nelaimi, ne...

Tik daudz vārdu birst pār direktora lūpām un visi sākas ar ne... «Jā, kas tad isti es esmu? Nelietis, noziedznieks, kaitnieks? Kāds pārpratus man iedevis diplomu rokā un piešķīris skolotāja tiesības?» domā Kalvis.

Tikmēr direktore beigusi viņa grēku uzskaiti.

— Un viss tas pēc tam, kad pirms došanās uz kolhozu arī skolotājs Kalvis parakstīja manu pavēli, kurā norādīju, ka klases audzinātājs kolhozā atbild par skolēnu veselību un dzīvību, — viņa nobeidz izbrīnījies. Kā tad tā? Pirmo reizi kāds uzdrošinājis neizpildīt parakstītu pavēli, un Konrāds pēkšņi saprot, ka tas ir viņa lielākais grēks. Viņš atceras, ka rītā, kad skolēni jau kāpa mašīnās, pa pagalmu steidzīgi šaudījās sekretāre (kaut nu visus vēl noķertu!) ar skolas pavēļu grāmatu rokās un skolotāji pēc kārtas parakstījās zem «Pavēles Nr. ...» tādā un tādā datumā, Pumpurū vidusskolā. Uzdodu visiem skolotājiem un audzinātājiem, kas ar klasiem strādās kolhozā, izskaidrot darba drošības noteikumus skolēniem, sekot, lai tos ievērotu, kā arī atbildēt par skolēnu veselības un dzīvības saglabāšanu. Paraksts.

Glītā stabiņā parakstījās visi skolotāji.

— Ko šai jautājumā var paskaidrot skolotājs Kalvis? — brīļu stikli pavēršas pret viņu.

«Skaidrot? Ko te vairs skaidrot? Varbūt to, ka es neesmu brīnumdaris un mana klātbūtne nenovērsto nolietojusās mašīnas iziešanu no ierindas?»

— Neko, — viņš atbild un tūlīt mana, ka direktorei tas nepatīk. Lūgties, nožēlot te vajadzēja. Zīmulis piesitas galdam.

— Kas vēlas izteikties?

(Turpinājums nākošajā numurā)

STARPTAUTISKAIS APSKATS

«ROKAS NOST NO KUBAS»

Amerikāņu imperiālisti atkal atvēzējas pret varonīgo brīvības salu — revolucionāro Kubu. 11. septembra paziņojumā, ar ko Padomju valdības pilnvarā nāca klajā TASS, norādīts uz ļoti nopietnām provokācijām, kādas pašlaik pret Kubu rīko Amerikas Savienotās Valstis. Paziņojumā uzsvērts, ka šīs provokācijas «var ieraut pasauli katastrofā — vispārējā pasaules karā, kur tiks lietoti kodoltermiskie ieroči».

Paziņojumā minēti pārliecinoši fakti, kas liecina, ka Amerikas Savienotajās Valstīs pret Kubas Republiku izversta neapvaldīta kampaņa. ASV kongresā un amerikāņu presē, atzīmēts paziņojumā, atskan aicinājumi uzbrukt Kubai, uzbrukt padomju kuģiem, kas kubiešu tautai piegādā tai nepieciešamās preces un pārtiku, citiem vārdiem izsakoties, atskan aicinājumi uz karu. Nesen ASV prezidents Kennedy lūdz kongresu atļaut iesaukt armijā 150.000 rezervistu. Viņš paskaidroja, ka šis solis tiek sperts sakarā ar Kubas bruņoto spēku pastiprināšanos, kas palielinot «draudus» Amerikas Savienotajām Valstīm.

Sis apgalvojums tomēr it nemaz neatbilst īstenībai. ASV gluži vienkārši meklē ieganstu, lai izrēķinātos ar revolucionāro Kubu. Gatavojas agresijai pret Kubu Amerikas Savienotajās Valstīs motivē ar to, ka ASV it kā apdraudot Kubu, kura saņem no Padomju Savienības rūpniecības preces un militāru palīdzību, kas tai nepieciešama savu aizsardzības spēju celšanai. TASS paziņojumā pilnīgi atmazkoti pret Kubu vērsto amerikāņu provokāciju patiesie cēloņi. Padomju Savienība patiešām brālīgi palīdz kubiešu tautai, sūta tai preces, kas palīdz nostiprināt šīs zemes ekonomiku un celt darbaļaužu labklājību. Lai iepazīstinātu kubiešus ar savu pieredzi, no PSRS uz Kubu tiek nosūtīti arī rūpniecības un lauksaimniecības darbinieki. Padomju Savienība tāpat piegādā Kubai zināmu daudzumu bruņojuma.

Taču ne jau no tā baidās amerikāņu reakcionāri. Veselīgi domājošie cilvēki pašās Amerikas Savienotajās Valstīs itin labi saprot, cik mulķīgi ir spriedelējumi, ka Kuba varētu «apdraudēt» ASV. Amerikāņu žurnālists A. Stouns raksta: «Doma, ka šī mazā aplenkta sala ar sešiem miljoniem iedzīvotāju, gar kuras krastiem sistemātiski patrulē amerikāņu lidmašīnas un kuģi un kuras teritorijā atrodas varena amerikāņu bāze, var draudēt Savienotajām Valstīm ar iebrukumu, šķiet smieklīga.» Kubas revolucionārais gars — teiktis paziņojumā — lūk, kas sanikno ASV reakcionārus, un viņi gatavo agresiju pret Kubu tieši tādēļ, lai saļautu šo revolucionāro garu.

Brīdī, kad ASV veic pasākumus, lai mobilizētu savus bruņotos spēkus, gatavojas agresijai pret Kubu un citām mieru mīlošām valstīm,

Pa npublicēto materiālu pēdām

Kolhoza statūti jāievēro

Redakcija saņēma sūdzību par to, ka kolhoza «Padomju Dzimtene» kolhozniece Minna Stigare pārkāpj kolhoza statūtus, turot četrus liellopus: govī, pusotra gada vecu bulli, teles 14 mēnešus un četri mēneši vecas. Kā ziņo Abelu ciema padomes izpildu komitejas priekšsēdētājs A. Reskājs, sūdzībā minētie fakti apstiprinājušies. M. Stigarei uzdots liekos lopus — bulli un teli, kurus nav atļauts turēt pēc kolhoza statūtiem, likvidēt septembrī.

Bullis jau pārdots valsts gaļas iepirkumā, bet teli iepirks kolhozs septembrī.

Avīze Iznāk otrdienās, ceturtdienās un sestdienās. Tālrūpī: redaktores — 2342, redaktores vietniecei un sekretārei — 2262, redaktores vietniecei — lauksaimniecības nodaļas vadītājam — 2502, partijas un komjaunatnes, kultūras un skolu nodaļu vadītājiem — 2340, tiešais vads tālrunim — 7. Redakcija: Jēkabpils, Brīvības ielā 212.

«Падомью Даугава» — газета ЦК КП Латвии и Совета Министров Латвийской ССР в зоне Екабпилского территориального производственного колхозно-совхозного управления.

norādīts paziņojumā, Padomju valdība gribētu vērst uzmanību uz to, ka tagad nevar uzbrukt Kubai un cerēt, ka agresors paliks nesodīts. Ja šāds uzbrukums tiks izdarīts, tad tas būs kara izraisīšanas sākmums.

Mūsu zeme vēlreiz kategoriski paziņojusi, ka tā nepametis nelaimē kubiešu tautu. Pašreizējā situācijā, kad ASV gatavo agresiju pret Kubu, norādīts TASS paziņojumā, Padomju valdība uzskata, ka tai jābūt modrai un jāuzdod Padomju Savienības aizsardzības ministram, Padomju Armijas pavēlniecībai darīt visu iespējamo, lai mūsu Bruņotie Spēki būtu vislielākajā kaujas gatavībā. Paziņojumā uzsvērts, ka tie ir tikai piesardzības pasākumi, un PSRS valdība darīs visu iespējamo, lai netiktu pārkāpts miers. Padomju valdība atkal aicina ASV valdību būt saprātīgai un skaidru galvu novērtēt, kādas sekas var būt tās rīcībai.

ANGLIJA UPURĒ SAVU PARTNERU INTERESES

Londonā sapulcējušies agrāk Britu impērijā ietilpušo, bet tagad delikāti par Britu nāciju sadraudzības zemēm dēvēto valstu premjerministri. Uz konferenci savus pārstāvjus atsūtījušas Indija, Pakistāna, Kanāda, Austrālija, Jaunzēlande, Gana, Nigērija un septiņas citas valstis. Sis valstis ir saglabājušas ar Angliju politiskās saites un ir cieši saistītas ar to ekonomiski.

Galvenais jautājums, ko apspriež Londonas konference, ir Britu nāciju sadraudzības zemju attieksme pret Anglijas iestāšanās «kopējā tirgus» organizācijā. Sajā jautājumā jau sen ir izvērsusies asa politiska cīņa gan pašā Anglijā, gan sadraudzības zemēs.

Anglijas valdība faktiski ir piekāpusies Rietumvācijai un Francijai, kas ir «Eiropas sešnieka» vadītājas. Nesenažs Briseles sarunās Anglijas valdība lika saprast, ka ir ar mieru atcelt vairākām sadraudzības zemēm piešķirtās priekšrocības tirdzniecībā ar rūpniecības precēm. Indija, Pakistāna, Kanāda, Austrālija un Jaunzēlande kategoriski vērsās pret noteikumiem, ar kādiem Anglija grib iestāties «kopējā tirgus» organizācijā. Izskatoties austrāliešu laikraksta «Tribune» vārdiem, šīs valstis gluži pamatoti uzskata šos noteikumus par «dūrienu mugurā».

Pēc Anglijas iestāšanās «kopējā tirgū» būs stipri apgrūtināts sadraudzības zemju preču noiets, bet šim valstīm eksports ir pats galvenais priekšnoteikums to ekonomikas attīstībai. Pēc Indijas ekonomistu aprēķiniem, sakarā ar muitas likmju grozīšanu, kas notiks pēc Anglijas iestāšanās «kopējā tirgū», Indija zaudēsot ap 400 miljoniem rupiju valūtā.

Anglijas valdība tomēr, kā redzams, ir cieši nolēmusi saistīt savu likteni ar «kopējo tirgu», lai kā tam pretotos Nāciju sadraudzības zemes un protestētu angļu tauta.

Nesen notikušais britu trejdžūni (arodbiedrību) kongress, kurā bija pārstāvēti vairāk nekā 8 miljoni Anglijas organizēto darbaļaužu, asi izteicās pret Anglijas iestāšanos «kopējā tirgus» organizācijā. Tomēr, kā raksta Londonas avīze «Times», «valdība nedomā samazināt ātrumu skrējienā, kura mērķis ir panākt galīgu vienošanos ar Eiropas sešnieku.» Taču ar šo skrējienā Anglija tikai var nokļūt jaunā grūtību un pretrunu muklājā.

V. HARKOVŠ

Redaktore B. IKLAVA

Ivans Mihaila d. Suslovs, dzīvo Jēkabpilī, ierosina laulības šķiršanu pret Nadeždu Prokofija m. Suslovu, dzīvo Čelabinskā, Dzelzceļa rajonā, Oreškino ielā 45.

Lietu izskatīs Čelabinskā pilsētas Dzelzceļa rajona tautas tiesa.